

Một Mối Tình.

Liên Hương Phanta

chuyện tình của ông bà ngoại tôi

Cô Đăng mười sáu tuổi đẹp gái nhút thôn Thuận Truyền, con nhà trung nông nhưng là con một nên chưa bao giờ biết nấu cơm vo gạo. Cô đẹp người đẹp nét sắc sảo nên trai làng nhiều anh ngấp nghé, trong số đó có thằng Ký nhỏ hơn cô hai tuổi, thằng nhỏ con nhà nghèo không có anh em chi nên suốt ngày giơng bò ăn cỏ, nó giơng bò đi ngang nhà cô ngày hai bận chỉ để ngắm nhìn cô Đăng môi đỏ mũi thanh đôi mắt to đen lay láy, ngắm cô nhai trầu đôi môi cắn chỉ đi chợ về tíu tít với bạn bè bằng giọng nói cao vút trong veo... nó chỉ ngắm nhìn và nghe cô nói chớ chưa bao giờ dám nghĩ đến yêu đương.

Rồi một ngày mưa, ngõ nhà cô kết hoa. Thằng Ký giơng bò ngang qua thì họ đã đưa Dâu về xứ xa... Cô Đăng về nhà chồng tận Đập Đá, nhà chồng quan quyền giàu có, cô bỏ lại đám bạn bè ở quê về nơi phố huyện, bỏ lại thằng Ký ngỡ ngàng đứng đầu ngõ nhà cô mà nghe chết điếng, nghe mưa chảy trong lòng...

Cô về làm dâu nhà chồng khắc nghiệt, tuy được chồng thương nhưng là con trai út, một không dám ra mặt bênh vợ, còn lại đám chị em chồng chẳng che hoạnh hợc đủ điều. Một bữa nọ mẹ chồng thích ăn tôm rang, cô con dâu trút mớ tôm tươi soi sỏi vào trĩa đất rang giòn (cô không biết làm món tôm rang), dọn lên mâm cơm mời cha mẹ chồng; bà mẹ chồng chẳng nói chẳng rằng bưng nguyên trĩa tôm trút thẳng lên đầu con dâu.

Cô Đăng ôm con bỏ về quê nhà lúc cô vừa mười tám, phía nhà chồng đem võng bắt về năm bảy bận cô nhất định không đi... Rồi chồng chết!

Mặt trời xế nghiêng bên kia hàng tre xanh cao vút, bên kia vạt tre là con mương nước trong veo mát rượi; Ký thả bò đi thong thả trên đường làng, anh nông dân hiền lành bước xuống bờ mương rửa mặt rửa tay, vớt chút nước lên đầu cho mấy sợi tóc bướng bỉnh nằm theo nếp, Ký bây giờ đã là chàng thanh niên trẻ trai hiền lành, ngày ngày thả bò ăn cỏ trên đường trong khi cùng đám trai làng cày cấy... Chiều nay Ký dắt bò về sớm.

Dù có nhiều ngã tre xanh về nhà, nhưng lúc nào Ký cũng thả bò đi về hướng nhà cô Đăng, giờ này chắc cô cũng quảy gánh hàng xén trên đường về. Ký lừa bò về một phía, anh rút tờ quyền trong giỏ lách đựng cơm trưa, lăm nhăm học thuộc lòng mấy câu hò về ví như:

"cô kia bới tóc đuôi gà, nắm đuôi giật lại hỏi nhà cô đâu?"

Nhà tui ở trước đám dâu, hai bên đám đố, đầu cầu ngó qua..."

Kia rồi ! Bóng cô Đăng thấp thoáng cuối đường, Ký giả đồ ngó lơ tay vắn điệu thuốc lá bập phà nhả khói, đợi cô đến gần mới háng giọng:

- Cô... cô kia...

Cô Đăng trở gánh liếc đôi mắt sắc dài thậm thụt, miệng cô liếng láu:

- Tránh đường cho nẫu đi ! Ngày nào cũng chặn ngõ... tui dzĩa mét cha tui...

Ngày nào cô cũng nói đúng câu đó nhưng chưa bao giờ cô về nhà mét cha! Chỉ thấy anh Ký đứng nép qua bên nường chỗ cho gánh hàng cô đi qua, cô ngoảnh mặt đi qua mà miệng cô mỉm cười ánh mắt có đuôi...

Lần này anh Ký không nường mà anh còn cố tình đứng lẩn giữa đường, mấy con bò nhớn nhợ gặm cỏ ngoắc đuôi đuổi ruồi. Cô Đăng quảy gánh bước mé bên kia, phía có bờ cỏ phủ mớ lá khô, chân bước miệng hứ mắt nguyệt dài có đuôi... Bỗng chân cô trên lớp lá khô hẫng xuống, cô hựt chân chơi vơi cô ngã nhào trên lớp lá ngụy trang chiếc hố nhỏ bên đường; gánh hàng xén tung tóe, cổ tay bị trẹo, mắt cá chân chắc cũng trẹo đau điếng...

Cô Đăng chảy nước mắt vì đau, miệng chửi:

- Cha cái đũa khốn nạn nào lấp miệng hố nguy trang lá khô làm cô té nhào... mỗ tổ cái đũa chết cha chết mẹ nào ...v....v...

Cô không để ý đến anh Ký đang lúi húi giúp cô dọn dẹp gánh hàng đổ vương vãi mà... Anh giấu miệng cười...

Anh cống cô Đắg về tận nhà, để cô ngồi lên chiếc chốg tre đầu hè rồi quày quả ra ngõ tới đúng chỗ cô Đắg té, anh lấy chiếc cuốc giấu kỹ sau bụi tre già phả đất lấp hố... Xong anh ghé vai gánh gánh hàng xén chạy nhanh về ngõ nhà cô Đắg, không quên quơ vôi mớ lá thuốc Nam bóp trặc anh đã giấu sẵn sau hàng rào chè xanh lúc chiều.

Anh Ký làm đám cưới với cô Đắg sau đó ít lâu, anh thương thằng Dụng con riêng của cô như con ruột; anh cơm nước chăm sóc vợ một lòng tận tụy sau những buổi cày, lần nào ra đồng anh cũng mong mặt trời mau lặn, anh nhớ vợ... Cô "gái một con trông mòn con mắt" mà anh đã để ý thương thầm khi cô còn chưa cất bước theo chồng.

Bây giờ lấy anh rồi cô vẫn còn đẹp, đẹp lắm! mà lỗi của anh làm cô té trặc chân trẹo tay, anh hối hận quá vì cái ngày làm quen quái ác... thấy cô đau mà anh đứt ruột đứt gan, anh thề trong bụng sẽ thương cô chăm sóc cô đến trọn đời.

Vậy rồi anh Ký cứ tùm tùm cười hoài một mình khi nghĩ đến câu chửi "*mồ tổ cái đứg chết cha chết mẹ nào...*" còn ai trồng khoai đất này! Anh Ký cha mẹ chết sớm nên bây giờ cô Đắg khỏi bị làm Dâu lần thứ hai, đã vậy còn lấy được anh chồng chăm chỉ làm ăn, chuyện đồng áng chuyện bếp núc một tay anh quán xuyến; anh không để cô làm việc nặng, chăm chút từng miếng ăn, cứ nhìn cái cách anh ngồi cất từng miếng thịt bò thượng lựa phần thịt mềm chín nhất cho cô còn phần mỡ vụn cho mình, rồi nấu ấm trà vối nóng hổi anh rót cho cô ly đầu... Anh ngồi đầu phản quạt mát cho cô xong bữa cơm là ly trà cũng vừa kịp nguội.

Ngắm đi ngắm lại thì ông bà mình có câu "*Nhút gái hơn hai nhì trai hơn một*" kể cũng đúng thiệt.

ông bà ngoại mặc áo dài đen ngồi hai bên đám cháu trong hình. Ba má tôi ẵm chị Hoa bên trái hình.